

Aleksis K

Marttyyri

On se vaan aika poika tämä Sorsa. Reilu jätkä. Suuri pelastaja. Puolueen ainoa oljenkorsi. Marttyyri suorastaan.

Sillä ei sitä jokaiselta poliitikolta löydykään sellaista uhrimieltä kuin Sorsalta. Hänhän kylmän rauhallisesti ja oma-aloitteisesti suostui luopumaan saavuttamastaan ulkoministerin ja varapääministerin asemasta, joka sentään valtakunnan protokollassa noteerataan neljännelle sijalle heti presidentin, eduskunnan puhemiehen ja pääministerin jälkeen. Mutta niinpä vain Sorsa luopui, ja tyytyy tästedes vaatimattomiin Suomen Pankin johtajan ja eduskunnan puhemiehen virkoihin, missä asemassa hän on valtakunnan kakkosmies.

Että pitää olla vaatimaton mies, ihan kuin kuka tahansa meistä.

Kaiken tämän Sorsa teki epäitsekäästi sosiaalisin perustein. Hän itsehän on saanut nauttia ministerin etuja jotain toistakymmentä vuotta, mutta maassa on monia muita, jotka eivät ole päässeet kokeilemaan päivääkään. Sorsa itse tuli ottaneeksi Sdp:n entisen puoluejohtajan Rafael Paasion orpopojan ikäänkuin kasvattikseen, mutta on aiemmin pystynyt jättämään poikaraukalle ainoastaan käytetyn puolueruuhkan ikäänkuin ennakkoperintönä. On siis vain kohtuullista, että poika saa lopultakin myös oman salkun.

Itselleen Suuri Uhrautuja ei saanut oikeastaan mitään, paitsi myönteistä julkisuutta, hyvin palkatun helpon homman Suomen Pankissa ja paalupaikan seuraaviin presidentinvaaleihin. Jahka Sorsa istuu pari kautta Linnassa, Pertti Paasiokin lienee jo varttunut niihin mittoihin, että hän voi

turvallisesti periä myös presidentin viran.

Tuollaisen jalouden pitäisi saada myös muut ministerit häpeämään käytöstään ja luovuttamaan omat paikkansa muille. Maassa on vielä laumoittain poliitikkoja, jopa puoluejohtajia, jotka olisivat salkun tarpeessa. Ensi sijassa tulee tietysti mieleen Ulpu livari, jolle kohtuuden mukaan kuuluisi Erkki Liikasen paikka valtiovarainministeriössä, kuten kuului Sdp:n puoluesihteeriksi. Liikanen itse voisi uhrautua vaikkapa pääministeriksi.

Ilkka Suominen on luvannut jatkaa kokoomuksen puheenjohtajana, joten hänen olisi reilua luopua edes jostakin, siis kauppa- ja teollisuusministerin salkusta. Sen itseoikeutettu perillinen on tietysti Ilkka Kanerva, joka Paasion tavoin on kovasti halunnut jonnekin, muttei ole saanut hallituksessa edes salkkua, vaikka onkin ministeri.

Niinikään kokoomuksen puoluesihteeriksi Aarno Kaila on selvästi nimityksen kipeä. Hän voisi hyvinkin jättää pariksi vuodeksi hyllylle Yleisradiosta saamansa paikan ja ryhtyä toiseksi valtiovarainministeriksi Ulla Puolanteen tilalle, onhan hän ylioppilas.

Myös Smp:ssä kohtuullinen rotaatio on paikallaan. Puolueen uusi puoluesihteeriksi Tina Mäkelä on ollut virassaan jo viikon, joten eiköhän pitkään istuneen ministeri Pekka Vennamon olisi aika tehdä hänelle tilaa hallituksessa.

Rkp:stä kukaan ei muista nimeltä ketään muuta kuin Christoffer Taxellin, mutta hänkin on istunut ministerinä jo niin kauan, että varmaankin puolueesta löytyisi joku halukas seuraaja.